

Mitologia a Biblia - cz.VI

[część V](#)

Jak wszystkie pogańskie religie są w istocie swojej prawie jednakowe, tak uwidacznia się wybitna różnica między nimi a prawdziwą religią; ponieważ żal za grzechy jest pierwszym krokiem do zbawienia, jak oświadcza apostoł Piotr w swoim przemówieniu do zgromadzonych Żydów w świątyni:

„Przeżoż pokutujcie, a nawróćcie się, aby byli zgładzone grzechy wasze” (Dzieje Ap. 3:19).

Kościół papieski poszedł śladem swojej dawnej figury i zniósł potrzebę żalu za grzechy i pojednania przez krew, ustanawiając „odpuszczenia” i „ofiary mszy”.

GDZIE NALEŻY SZUKAĆ POCZĄTKÓW OBCHODZENIA CHOINKI

Jednym z tytułów fałszywego Mesjasza był Baalberith, który znaczy

„Pan przymierza” i jako taki wspomniany jest w Sędz. 8:33.

– „A gdy umarł Gedeon odwrócili się synowie Izraelscy ... i postawili sobie Baalberith za boga”. Stwierdzono obecnie, że 25 dzień grudnia – chociaż nazwany dniem „narodzenia Pańskiego” – nie jest prawdziwym dniem narodzenia Pana Jezusa. Początek października jest daleko prawdopodobniejszą chwilą urodzin Jego jako człowieka, a kwiecień, jako czas Jego narodzin jako Nowego Stworzenia, ale dzień 25 grudnia był ogólnie w krajach pogańskich uroczyscie obchodzony jako dzień domniemanych urodzin fałszywego Mesjasza (Wilkinson „Egipcjanie”, tom IV, str. 405); i w celu pozyskania sobie pogan i zwiększenia liczby zwolenników chrześcijaństwa (tzw.) kościół odstępczy przyjął ten sam dzień jako dzień uroczysty, przydając tylko do niego imię Chrystusa. Drzewko wigilijne, choinka, powszechne w tym dniu, było również w użyciu w pogańskim Rzymie i pogańskim Egipcie. Oto powód, dlaczego „wielki Babilon” przyjął je, ponieważ nie ma najmniejszej wzmianki, aby zwolennicy Chrystusa czcili urodzenie Jego drzewkiem wigilijnym. Krótko mówiąc: rzucenie kawałków drzewa w ogień w wigilię Pańskiego narodzenia i ukazywanie następnego dnia drzewka obładowanego podarkami wyobrażało zniszczenie boga, który jak pień porąbany był na kawałki i jego odnowę życia w charakterze latorośli boga, czyli drzewka, które

przynosi ludziom podarki. Egipcjanie używali palmy na swoje drzewka, ale lud pogańskiego Rzymu używał jodły, ponieważ drzewo jodłowe wyobrażało boga wschodzącego jako Baalberith starego Babilonu; gdyż Baalberith – „pan przymierza” – różni się tylko jednym słowem od Baalberet – „pan drzewa jodłowego”.

BÓG SATURN I CZEŚĆ DLA BYDŁA

Tajemniczym symbolem Ozirisa był młody byk czy ci-elec; Apis był inną nazwą dla Saturna ukrytego. Byk Apis był znany także jako Hap, który to wyraz w języku egipskim znaczy „ukrywać”. (Przewodnik dla zbiorów egip. w Bryt. Muzeum, str. 131). Widzimy obecnie, dlaczego naród żydowski czcił wyobrażenie cielca, jak tylko opuścił z Mojżeszem ziemię egipską. Twierdzili bowiem, że to był bóg, który wyzwolił ich z niewoli, myśląc naturalnie, że Oziris, którego reprezentował ci-elec, był bogiem. Figura byka Apisa z nakryciem przypominającym cętkowaną skórę lamparta jest przedstawioną przez pułkownika Hamiltona Smith (Biblijna Encyklopedia, tom I, str. 368). Zwróciliśmy już uwagę poprzednio na znaczenie skóry lamparciej, która utożsamia Ozirisa z Nemrodem – „pogromcą lamparta”. Izis przedstawioną była jako krowa, nazwana krową Athor, a która jest dobrze znana jako krowa cętkowana (Wilkinson, tom IV, str. 387 i tom VI, płyt. 36).

Byk był wyraźnym symbolem Nemroda i hieroglify przedstawiały go jako „możnego” i „pana polowania”. W Asyrii słowo „byk” oznaczało także panującego, czyli księcia, i z tego powodu potężni królowie w Babilonii i Asyrii, którzy naśladowali Nemroda, pierwszego króla, przedstawiani byli przez byka o ludzkiej głowie. Te byki mają także szeroko rozwarte skrzydła, aby wykazać, że nie tylko król sam dla siebie był możnym, ale że i innych „możnych” miał pod swoją komendą. Nemrod i jego zwolennicy są możnymi, czyli „olbrzymami”, o których często wspomina mitologia mówiąc, że „wystąpili przeciwko niebiosom”. Hebrajskie słowo „możny” jest w 1 Mojż. 10:8 „Gheber” (to samo słowo przetłumaczone jest na „olbrzym” u Ijoba 16:14). To samo znaczenie dla Gheber jest „Abir”, ale „Aber”, który się wymawia prawie tak samo jak Abir jest wyrazem na oznaczenie „skrzydła”. W ten sposób „Baal-aberin” znaczy „pan skrzydlaty”, czyli „skrzydlaty”. (Słowo Abir spotyka się u Sędz. 5:22 – „stąpania mocarzów jego”), podczas gdy Aber znajduje się w Izaj. 40:31 – „Podnoszą się piórami jako orły”. Znajduje się także w Izaj. 8:6-8 – aluzja od „skrzydeł króla asyryjskiego”.

Że róg jest u starożytnych symbolem mocy, wskazują

na to asyryjskie byki, które chociaż z głowami ludzkimi mają jednak na głowie jako ozdobę gięte rogi. Pewność, że róg użyty jest jako symbol królewskiej władzy i potęgi, pochodzi od chwili, kiedy „Layard po wykopaniu pewnych rzeźb w Babilonii odkrył, że odnosi się on głównie do męstwa i waleczności Nemroda, jako wielkiego myśliwego”. Na rycinie w swoim dziele „Niniwa i Babilon”, str. 605 Layard pokazuje asyryjskiego Herkulesa (tj. olbrzyma Nemroda, jak nazwany jest w 1 Mojż.) atakującego byka bez broni przy sobie. Pokonawszy byka stroi swoją głowę jego rogami jako trofeami zwycięstwa, dając dowód swojej niezwyklej mocy, która łamie kark tak silnemu zwierzęciu, jakim jest byk. W ten sposób ukoronowany przedstawiony był jako pogromca lwa, króla zwierząt. Z tego powodu znajdujemy zwyczaj między wschodnimi narodami przyozdabiania głowy królów i wodzów rogami, które wyobrażają ich potęgę i władzę. (Zob. Smith Bible Diction., słowo „Horn”).

SATYR I BÓG PASTERZY - PAN

Według armeńskiego podania według kroniki Euzebiusza Ninus był pierwszym królem asyryjskim. Zgadza się to z biblijną wzmianką o Nemrodzie, który miał być pierwszym możnym i pierwszym założycielem królestwa. Według Pherecydesa Kronos, czyli Saturn był „pierwszym, który przywdział na głowę królewską koronę” (Tertulian De Corona Militis, rozdz. 7, tom II, str. 85). Tu przeto jest inny dowód, że Kronos, czyli Saturn, był Nemrodem. To tłumaczy, dlaczego grecki Bacchus przedstawiony był z rogami i dlaczego tak często dawano mu przydomek „o rogach bawolich” (Hymny Orphic: Hymn 2 Do Trietericus grec., str. 117). Apollo, którego także widzieliśmy utożsamionego z Nemrodem, nazwany jest w Hymnach Orphic. „bogiem o

dwóch rogach” (Hymn do Apollina)”. Towarzysze Bacchusa nazwani byli satyrami i mieli wciąż tańczyć wraz z nim (Aelian Historia, str. 22). Satyrów przedstawiano jako bogów z rogami; znając tożsamość Bacchusa łatwo jest odgadnąć, że towarzysze jego, Satyrzy, byli w rzeczywistości tymi „możnymi”, nad którymi miał władzę Nemrod. Ogólnie zgadzają się na to, że bóg „Pan” był przodownikiem satyrów. Obecnie satyr jest tylko inną formą słowa Satur, czyli Saturn, „ukryty”. Pan, bóg pasterzy, był przeto pierwszym z satyrów, czyli „ukrytych”. Kiedy Nemrod, czyli Oziris, zginął śmiercią gwałtowną na skutek sądowego wyroku 72 kierujących sprawami państwa, padł wielki strach na jego zwolenników, którzy natychmiast się poukrywali. Stąd pochodzenie słowa „panika” – nagły, niezwykle przestraszony. Odnosnie do skutków, jakie zabicie Ozirisa przez Tyfona (Seta, czyli Sema) wywarło na jego zwolennikach, Plutarch powiada: „Pierwszymi, którzy dowiedzieli się o wypadku, jaki się wydarzył ich królowi, byli Pany, czyli Satyrzy, żyjący około Chemmis; oni też zaraz zawiadomili o tym wypadku lud i dali przez to pierwsi okazję do powstania wyrażenia: „paniczny przestraszony” (O Izydzie, str. 13).

DIABELSKI KULT

Od nazwy „Chronos” pochodzi słowo angielskie „crown”, a polskie „korona”, a temu podobne korony na głowach królów Europy odkrywają ideę o rogach starożytnych królów Wschodu.

[część VII](#)

R-
„Straż”